

"UKRAINIAN LABOR NEWS" Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n, 409 Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень. В СЕРЕДУ І СУБОТУ. Видає Стіваришине "Українських Робітничих Вістей". Передплата на рік \$4.00 Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS, 409 Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщення в газеті рукописів не зовні, а всередині, крім випадків, коли редакція повідомить про помилку в друкуванні, то бачає завороту своєї рукописи на склад І поміщення та залучить поштовою марку на її пересилку.

ЩО ТРЕБА ЗРОБИТИ ЩЕ СЕГО ЛІТА.

Під увагу всім філіям і відділам У.Р.Д., всім відділам Секції Жінки-Робітниці при У.Р.Д., як також всім укр. робітничим товариствам і федералітним та читачам "У.Р.В."

Дорогі Товариші і Товаришці!

Справа, з якою отсе звертаємося до Вас, є великої ваги і вимагає від Вас серйозної уваги. Є це справа помічі "Українських Робітничих Вістей". Як би нам не прикро приходилося писати про цю справу, однак писати про неї ми мусимо.

Як Вам відомо, товариші, каса "Українських Робітничих Вістей" ніколи не грішила переповненням, а в літніх місяцях вона стає навіть порожньою. Такою вона є й тепер, не дивлячись на те, що місяць май був присвячений збиранню передплати і пресового фонду для "У.Р.В.". Місяць май не приніс того фонду, який повинен був принести, і тому сю недостатку треба вирішувати тепер, поки ще можна це зробити. В противному разі існування "У.Р.В." буде zagrożене. Ми пишемо це отверто, нічого не закриваючи, бо лише Ви, товариші і товаришці, єдиними, до кого в цій справі ми можемо, повинні і мусимо звертатися. Ви є власниками "У.Р.В.". Ви їх своїми пенятами удержуєте, від Вас залежала дотепершня доля "У.Р.В.", від Вас буде залежати і їх будучність. Тому то ми й до Вас, а не до кого іншого, пишемо ці слова.

Як можна помічи "Українських Робітничих Вістей" теперішню літню пору? Пропозицію, в якій спосіб це зробити, ми подаємо всім українським робітничим товариствам в Канаді, особливо всім філіям і відділам У.Р.Д. та відділам Секції Жінки-Робітниці при У.Р.Д. Вона є наступуюча. Саме тепер найліпший час на устроювання пікніків. Хай кожде зі згаданих товариств, або і кілька товариств разом, коли вони є в одній місцевості, — постарайся устроїти найближчий пікнік в користь "Українських Робітничих Вістей". І то не треба відкладати цеї справи на пізніше або зовсім її занехувати. Це було б непростим. За всяку ціну треба устроїти найближчий пікнік в користь "У.Р.В.", коли Ви, товариші і товаришці, дійсно бажаєте існування своєї газети.

Куди всі товариства переведуть в життя нашу пропозицію, "У.Р.В." можуть бути на якийсь час знову забезпечені. Крім цього — "У.Р.В." можуть опинитися в безвихіднім положенні, до чого ми за всяку ціну не смеємо допустити.

Також при всяких інших нагодах треба збирати передплату і пресовий фонд для "У.Р.В.". На кожнім кроці треба пам'ятати про свою робітничу газету.

Товариші і Товаришці! Ми, ти, що працюємо при "У.Р.В.", не лише закликаємо Вас помагаючи нашій газеті, але і самі помагаємо її, як і кожній з Вас. Коли Ви читаєте імена жертводавців під час кампанії в користь "У.Р.В.", Ви бачите, що працюючи в редакції товариші так само жертвують на пресовий фонд, як всякий інший робітник. Сего нема в ніякій іншій газеті. Ви нігде не побачите, щоб робітнича газета апелювала до робітників за поміччю і редактор тої самої газети жертвував на пресовий фонд редакції своєї газети. А у нас таке буває. І то не принагідно раз до раз так сталося, але так буває завжди. І не дає Ваш редактор на пресовий фонд "У.Р.В." п'яту чи десятку тому, що бере не знає яку велику платню. Зовсім ні. Многі робітники і редактори інших газет, включаючи і робітничих, беруть більшу платню як він. Робить він це тому, що в справі помічі своєї газети, чи в справі помічі голодуючих, чи в якій іншій справі — він почувається, що до обов'язку зложити від себе даток на дану ціль так само як і кожній іншій робітник.

Пишемо ми це не тому, щоб дати собі кредит. Нам неприємно про це згадувати, але ми приневолені це зробити тому, що це не жаль такі робітники, які нарікають, що з Винніпегу, мовляв, все кажуть: давай і давай. Тому ми хочемо вказати, що не для себе ми кажемо: давай, але для справи, для тої справи, якої ми всі боронимо. Ті, що закликають давати, дають перше сами, і аж тоді закликають інших.

Товариші і Товаришці! Візьміть добре під розвагу все тут сказане і постарайтеся в найближчій будучності устроїти всюди пікніки в користь "Українських Робітничих Вістей", як також при інших нагодах не забувайте про свою газету. Пам'ятайте, що доля "У.Р.В." лежить виключно у Ваших руках і від Вас залежить, як буде завтра коло Вашої газети.

ЮТІНА СИСТЕМА А.Ф.П. ПРИЧИНОЮ БЕЗСИЛЬНОСТІ РОБІТНИКІВ.

Злучені Держави знаходять ся під теперішній час в агонії страйків. Помінувши страйки в різних міських дрібних індустріях, які начисляють до кількох десятків тисяч робітників; в Америці страйкують тепер робітники двох важких індустрі: гірничої і залізничної. Правильніше — страйкують тільки робітники одної цілої індустрії, а се гірничої. В залізничній ж індустрії страйкують тільки робітники залізничних майстерень, які вийшли на страйк в суботу 1. липня в числі 400.000. В гірничій індустрії страйкує 600.000 робітників. Отже в цих двох індустріях страйкує один мільон робітників.

Є се поважна загроза існуючому в Злучених Державках "законови і порядку". Мільон — се є велика зорганізована армія. Однак, коли ми пригадаємо ся до розвитку подій останніх днів в зв'язі зі страйком залізничників, то побачимо, що властители залізниці не дуже лякають ся страйку і поводять ся з робітниками дуже зухвало. Перше все вони проголосили поза законом вийшовшу на страйк організацію залізничників. Поза законом її проголосила т.з. американська залізнична робітничка рада.

Ся рада установаєна для погаджування спірних питань між робітництвом і власниками залізниці і до її складу вхо-

дять представники від компаній, від робітництва і від громад. Коли-ж проголошено було знижку залізничникам заробітної плати, за якою стала і більшість сеї залізничної "робітничої" ради, то робітники своїх представників з неї відігнали. Отже та рада проголосила тепер вийшовшу на страйк робітничу юнію поза законом. Зробивши се, ся рада тепер займає ся вербованем скєбів і створенем з них "законово" скєбської юнії.

В "Укр. Роб. Вістях" з 1. липня писало ся, що платню знижено не тільки тим робітникам, що працюють в залізничних майстернях, але всім залізничним робітникам взагалі. Однак на страйк вийшли тільки робітники в майстернях. Всі ж інші працюють. Загрозили були страйком і 400.000 робітників, що працюють по "секціях" і "тепелках", які належать до юнії "Maintenance-of-Way". Але як доносить телеграма з Шікаго з 4. липня, страйк тих 400.000 робітників зів'язав відложений. Відложене страйку проголосив голова тої юнії після того, як і він і виконавча рада тої юнії переговорила з Гупером, головою залізничної "робітничої" ради. Провідники сеї юнії згодили ся працювати по зниженій заробітній платні, а тим часом перемовувати з властителями залізниці.

Є се нова найліпша зрада юнійних провідників на користь капіталістів. Бо тоді, як одні робітники одної юнії, працюючи в тої самої залізничній компанії, страйкують, провідники другої юнії годять ся перемовувати з тими самими компаніями, приймаючи в той сам час знижку заробітної платні.

Сей юнійний розгартіяш в Злучених Державках є наслідком неординарної гомперсівської системи робітничих організацій. Ціла американська Федерація Праці зорганізована не після індустрії, а після фаху, професії. Замість мати одну сильну краву робітничу організацію, в одній тільки Америцькій Федерації Праці є їх 117.

В залізничній індустрії механіки мають свою окрему юнію, машиністи — окрему, чорнороби — окрему, телеграфісти — окрему і т. д. і т. д. в кожній галузі індустрії. І з того виходить таке: механіки і столярі в майстернях вийшли на страйк, а чорнороби в сирі саміх майстернях працюють, бо вони належать до іншої юнії. Механіки в майстернях вийшли на страйк, а робітники на лінії працюють, бо їх провідники так договорились з компаніями. Треті знова, телеграфісти і стенографісти та взагалі канцелярські робітники, покищо сидять спокійно, хоч ім також знижено платню. Батьки їхньої юнії очкують, поки не будуть зломлені страйки інших залізничних юній, а тоді вони поведуть на вірну загинь і свою юнію на страйк. Бо кожда з сирі юній мають своїх президентів, своїх урядників, свої екс. комітети, які незалежно одні від других ведуть перемовни з роботодавцями і незалежно одні від других викликають страйку.

І в той час, коли знижено платню всім залізничникам, то: 400.000 робітників майстерень вийшли на страйк; 400.000 робітників юнії Maintenance-of-Way, прийнявши знижку платні, працюють даліш "під знаком протесту"; 8.000 палачів мають "perfect right" вийти на страйк, если тільки вони захочуть, як заєвни Т. Гліни, голова сеї юнії, але не виходять; сингалменні сидять "on the fence" і дивлять ся, що буде зі страйком робітників майстерень, а голова їх юнії Д. В. Нелт пішов слідом за провідниками юнії Maintenance-of-Way. Так кожда юнія залізничників йде своїм шляхом, тоді як молот капіталу однаково бє їх всіх по голбах.

Така система організації, як ми наочно бачимо з розвитку теперішних подій в залізничній індустрії в Злуч. Державках, є найгірше шкідливою для робітників і дуже вигідною для капіталістів. Ся система організації дає капіталістам нагоду домигати з поодиноким всяким опір зорганізованих робітників. Сю систему організації утворила гомперсійка і завзято її бороняє в інтересах капіталістів.

Радикальні елементи в Амер. Федерації Праці завзято борять ся з такою системою організації, проповідуючи одну сильну, централізовану організацію даної індустрії. Вони борять ся за таку систему організації, до якої входили-б всі залізничники від механіки і телеграфіста аж до звичайного чорнороба. Тоді не було-б мови про страйк якоїсь одної юнії і про своїми саботаж — другої, при повній неутральності — треті. Гомперс і його прихильники завзято борять ся проти сего, в чім ім щиро помагають і капіталісти.

Наслідком гомперсівської роботи нині є те, що юнію, яка вийшла на страйк і яка числить в своїх рядах 400.000 зорганізованих робітників, проголошує ся поза законом і на її місце формуєть ся скєбська юнія, а в той сам час провідники другої юнії свідомо саботажують страйк, перемовуючи з капіталістами; а третя юнія, діставши вишкучене становище, є неутральною в тій боротьбі, в якій терплять і її власні інтереси.

Такий є тепер "обєднаний фронт" американського пролетаріату в його боротьбі проти наступу капіталу на працю. До сего його довели його зрадничі провідники, до сего довела американське робітництво теперішня система юнійної організації. Робітник.

ПОСВІДКА ОТРИМАНА З КАНАДИ СЕМОЇ ТИСЯЧОЇ ДОЛЯРІВ НА ПОМІЧ ГОЛОДУЮЧИМ УКРАТНІ.

ПОВНОВАЖНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО УКРАЇНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РАДЯНСЬКОЇ РЕПУБЛІКИ В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ. ПРАГА, 16 червня 1922 р.

Комітетові Допомоги Голодним на Радянській Україні у Винніпегу.

Дорогі Товариші! Сім потверджую отримане від Вас листа від 30 травня 1922 р. і залучений дрефт на одну тисячу (1000) американських долларів на допомогу голодним на Радянській Україні. Разом з попередними сім тисяч (7000) американських долларів. Газети котрі Ви мені вислали отримав й зараз переслав їх на Україну. З сім листом послано Вам свою фотографію. Як вкортці виїду на дві три неділі на Україну, щоб зложити справоздане з нашої роботи по дію доповіді голодним, там я особисто передам ту велику братерську діяльність по допомозі голодним робітникам і селянам зі сторони українських робітників Канади і Америки. З України я постароу ся привезти всі необхідні матеріали, як також і фотографії, зів'язі з поодинокими членами Радянського Правительства. Приймійть прошу Вас знову, щирю братерську подяку за допомогу голодним. Остаюсь з пролетарським привітом до Вас Михайло Левіцький.

ТОВАРИШІ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

НАЦІОНАЛЬНА А КЛАСОВА БОРОТЬБА.

Всюди ми чуємо між настроями на "патріотичний" тон людми ріжні нарікання на зорганізованих класово свідомих робітників, що вони є роздорники, зрадники національної справи, національної ідеї і т. д. "Ми є один український народ, одна нація і тому ми повинні тримати ся разом", кажуть вони.

Ідея, щоб не казати, дуже гарна, если взяти під увагу, що український народ на Україні і в Галичині — се 95 процент робітників і селян, а в Канаді — робітники і фермери. Але ми знаємо, що та ідея національної єдності українського народу має в когось походити: чи від селян і робітників, які представляють собою величезну більшість, чи від нетрудової меншости, яка представляє собою лише 5 процент загальної маси?

Коли ми пригадаємо ся до історії боротьби всіх народів, як класової, так і національної, то побачимо, що клас національної єдності хоч і вийшов з гуші мас, використали в минульній нетрудової елементи в своїх власних інтересах.

Велика французька революція 1789 р. і всі буржуазні революції девятнадцятого століття переходили під ключем одного національного фронту. Робітники і селяни також йшли на боротьбу за своє обєднане від фєвдалів під ключем одного національного фронту. І щож вони з того скористали? Повалили фєвдалів в інтересі буржуазії, а самі остались перед "розбитим кошиком".

Коли робітники побачили, як їм обєднане і як під ключем одного національного фронту їх огрєбувало, вони видигнули свій гасло: "пролетарі всіх країн, єдналиє ся" і під прапором сего гасла розпочали класову боротьбу. Буржуазія, в противенство до сего гасла, руками і зубами вцепилась за "один національний фронт", ліценційно заявляючи, що се є класний цїлого народу даної нації.

Паршивенька українська буржуазія сама для себе сего гасла не видумала. Вона покорилося ся вже готовим, і мусило признати, що покорилося ся "не але". Вона по лоні втирала ним всі міністерські передпоки європейських і американських правительств. Та не тільки міністерських. Поважніші рибі — української буржуазії, які бавлять ся у Відні, Варшаві, Берліні, Парижі в "українській правительстві", в "міністерстві" та в "Сполів", витирають сям ключем ("наш народ") передпоки вищих урядників капіталістичних правительств; українська дрібна буржуазія в Канаді — адвокати, доктори, редактори чорносотєвських газет, попи, агенцисти і ріжнокольорові бізнеси — не розбирає в середствях і витирає національно ідеєю куті від міністерських передпоків аж до поліційних в малих містечках. Если не перед міністром, то перед міським головою, перед алдерменом, поліцаєм рачкує вона, заявляючи їм свою вірність і в той сам час — по льюайські перед ними вислугуюєть ся, цілуючи ту руку, яка її бє.

Плазує вона — то нехай собі плазує, коли природа її такою сотворила, скаже малосвідомий український робітник чи фермер. Своім плазованем вона нічого не шкодить робітничим масам.

Так воно може здавати ся на перший погляд, але в дійсності воно так не є. Ми знаємо, що если хтонебудь чогось укогонебудь просить, то перше все він просить для себе. А раз він просить для себе, то на шкоду другому. Если українська буржуазія, чи то в Європі чи в Канаді, рачкує перед можими сего світа в інтересі "нашого народу", се значить, що вона робить на шкоду працюючій класі, яка відкинула клас "наш народ". Если українська буржуазія в Європі хоче, щоб французькі, англійські та польські капіталісти прийшли зі своїм військом на

Україну, то тим самим вона представляє їм, що українська працюючій маси се така розбійна голота, з якою треба розправити ся французькими, румунськими та польськими канонами і карабінами. Французи, Румуни, Польки повинні се зробити, каже українська буржуазія, не ради неї, а самі для себе. Бо та українська розбійна голота, яка нині нагнала її, українську буржуазію, завтра нападе на богу душину польську, румунську та французьку буржуазію. Отже ради добробуту польського чи румунського народу, повинні Польки і Румуни напасти на Радянську Україну.

Так каже українська буржуазія в Європі, коли витирає передпоки французьких, румунських та польських міністерств. Значить вона просить у своїх заграничних, чужої національності, пробратимів помочі для себе на шкоду інтересам працюючих мас своєї національності.

Прихід французьких військ в 1919 році до Одеси, наступ військ польської шляхти разом з Петлюрою в 1920 р. на Україну, наїзди петлюрівських банд минулої осені з польської та румунської території на Україну наочно показали, як українська буржуазія розуміє ідею одного національного фронту та як вона бореть ся за "наш народ".

Отже ніхто не заперечить, що українська буржуазія в Європі, плазуючи перед європейськими капіталістами, робить се на шкоду працюючим масам України.

Точноєнько те саме робить українська дрібна буржуазія в Канаді. Коли канадсько-українська буржуазія, та ріжна хоруюча на пана "інтелігенція" рачкує за охлалом перед канадськими властями, то робить се обов'язково на шкоду українським працюючим масам в Канаді. Вона робить на шкоду тим українським робітникам, які замість "одного національного фронту", проголоєли "пролетарі всіх країн, єдналиє ся". Бо щоби у когось щось випросити, треба йому щось прислужити ся. А в буржуазній політиці найліпша прислуга, се очерноване та лоні на свого класового противника.

Отже українська буржуазія в Канаді використовує ся нагоду ні чуть не гірше від своєї старої сестри в Європі.

А щоби не бути голословним, то ось вам найкращі факти, які говорять самі за себе.

В Саскатуні українські робітники розпочали будувати Укр. Роб. Дім. Українська чорна сотія заворухилась. Зробила донос до міських властей, щоби вони заборонили будову, бо се большевизм. Разом з тим розпочала ся за почитним панів з "наукового інституту" травля в англійській місцевій буржуазній пресі проти українських робітників. Так справа тяглась через два тижні. Робітники почали бороти ся. Нарешті скликано спеціально в сій справі міську раду, на якій робітники мусли збивати всі підлі наклепи на них. І рада 7 голосами проти 4 дозволила будувати Укр. Роб. Дім.

"Виявило ся, пише нам товариш з Саскатуну, що один "патріот", який має доступ до алдерменів і шефа поліції, доніс на нас, що у нас на стїнах висить Ленін і Троцький". Чому він доніс? Се ясно як божий день: він є з тих, що стоять за "наш народ", а ті що будують Робітничий Дім є за тим, щоби пролетарі всіх країн єднали ся. Ті, що стоять за "наш народ", мають в Саскатуні свої інституції, свої домі, але не мають у них "нашого народу", а тим самим не мають чим їх виплачувати. Осє ще недавно вони тих самих робітників вигнали підступно з "Народного Дому", хоч робітники самі той "Народ. Дім" побудували; вигнали з того "Нар. Дому" дітучо школу і думами сям розбити робітничу організацію. Робітники пішли в "комірне", переходили з одного місця на друге, а ра-

зом перенесли за собою і дітучо школу, тоді як "Нар. Дім" стояв пусткою. "Патріоти" сміяли ся. "Ага, думали вони, такі ми діємо їх". Але робітники зростали в силу, бо навчили ся, що це вірили панкам з "наукового" мізнали класову ріжницю і перейшли до робітників. І от патріоти побачили, що тоді, як їх дім стоїть пустокою, робітники почали будувати свій. Отже треба воротити побороти. Самі вони не мають сили. І вони адали ся до тих, що мають силу, очерновуючи перед ними робітників своєї нації в найліпший спосіб. Осє вам мініатура того, що робить українська буржуазія в Європі.

Та воно не тільки таке дієть ся в Саскатуні. Те саме робить ся по цілій Канаді. Нехай читач загляне на четверту сторону мін. числа "Укр. Роб. Вістей" і прочитає допис з Монтреалу. Там українським робітникам заборонено, на донос української чорної сотії, устроювати пікніки. "Если принесете від пона повідку, тоді дозволяю вам устроїти пікнік", сказав голова міських парків укр. робітникам. Се є просто нечуване нахабство. Если український робітник хоче поїхати свіжим воздухом і забавитись в гурті знайомих товаришів, то мусить їти і просити укр. пона о позволене. Таке дієть ся в Канаді. А если-б так сї попи мали "власну державу"?

А що зробила українська чорна сотія в Форт Винніпег, коли тамошній українські робітники розпочали кампанію поміч голодуючим на Радянській Україні? Мало того, що вона доносила до поліції, до міських властей, писала до англійської буржуазної преси, що сї гроші збирають ся на большевицьку пропаганду, але особи, які бачили університет, на падали в тілі дїй спосіб, на улиці на жєнщин-робітниць, які на "тег-дей" збирали на голодуючих на Україні. Се не є пустої слова, се дійсні факти.

Таке виробляють ті, що стоять за "нашим народом". Значить се до того, що роблять се вони в країні, де їх інтереси з інтересами українського робітництва не зустрічають ся так остро і безобєрєдно, як би це було у "власній державі", де вони були-б панами положені. Осє дайте їм "власну державу", дайте їм владу, то тоді побачите, якої вони заспівують, без огляду на те, що й самі ще не обтрисали свій сід своїх черевників з глини, яка причепилась до них в "сирій пайлі". Бо й сама хлопська посполонія каже, що "не дай, боже, з Івана пана".

Вся та чорносотєнна запродачна збиранина може скаже: "Або робітники хїба не борять ся проти нас?" На се ми скажемо — так, борять ся. Але робітники борять ся чесно, отверто. Вони не завияжують ні перед ким. Вони, наприклад, в Канаді не борять ся проти української буржуазії як такої, але борять ся проти буржуазії взагалі. І не вина укр. робітників, що нововдуплена українська буржуазія поза українським робітництвом світа не бачить і на кожнім кроці стає йому поперець дороги. Робітник не йде просити властей, щоби усунули йому з дороги якогось небудь недочиншого ся укр. адвоката чи придукувального бизнесмена. Робітник усуне його сам. Але той "паніч", щоби усунути з дороги робітника, витре собою всі кути поліційних та алдерменських передпоків. Така вже, бачите, його нужденна вярба.

М. Горькі сказав: "хто вродив ся, щоб повзати, той літати не може". Осє така то, товариші, ріжниця між тими, що стоять за клас "наш народ", а тими, що стоять за — "пролетарі всіх країн, єдналиє ся".

Волинєнь.

СТАЙ ЗАСІВ НА КУБАНЩИНІ.

На Кубані сподїють ся висє середнього врожаю. В Краснодарським повіті сходи прекрасні. В Майкопським, Славынським і Армавірським і стай збіжжя гарній.